

II

ТАМЪ, дето дълга нощъ
обгръща ледоветъ голи
и свършва земната ни ось,
бълбее Северниятъ полюсъ.

И никога човѣкъ
не е билъ въ тоя край на меридианитѣ,
където тегнатъ вѣчни ледове
и бий смразеното сърдце на океана!

Когато дивиятъ гърмежъ
на пукащия ледъ заглъхне,
денътъ разцъвне свежъ,
и океанътъ си отдъхне —

на леденъ хълмъ стои
и гледа мечката полярна,
какъ слънцето струи
лжчи презъ синкавитѣ пари;

какъ весело трептятъ
пространствата на Северния полюсъ
и въ заледената му гръдь
шуми арктическата пролѣтъ!